

Womhaj Bóh!

Czytło 26.
26. junija.

Lětnik 8.
1898.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Ssmolerjez knihicziščezerni w Budyschinje a štu tam doštač ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

3. njedzela po šwjatej Trojizy.

Mat. 16, 26.

Šhto pomha cźlowjekej, hdy by wón runje znył šwět dobył a pak na šwojej dušchi šchłodo-
wał? Abó šhto móže cźlowjek ł wumóženju
šwojeje dušče dacź?

Na czo dže prózowanie yimale wšchitkich cźlowjekow
tudy na šemi? Woni chzedža sbožowni bycź. A w czim
wobšteji po jich myšli to šbože? Wone je po šdaczu jara
wšchelake, je pak wopravdže stajnje to šame: telko kaž jenož
móžno wot šwěta dobywacź a wužiwacź — wot jeho
kubłow a czeščow, jeho wješelow a šabawow, jeho wědo-
moščow a wuměštwow.

Alle leži w tym tež wěrne šbože? Nihdy na nihdy;
našch šnješ praji: „Šhto pomha cźlowjekej, hdy by wón
runje znył šwět dobył a pak na šwojej dušchi šchłodo-
wał? abó šhto móže cźlowjek ł wumóženju šwojeje dušče dacź?“

Wěrnošč teho šłowa šnješoweho namašamy wob-
twjerdženju po znyłym šwěće, jeno šo na to kedybujemy.

My wěmy: pšchemjele cźlowjekow pyta šwoje šbože
w šamym wužiwanju wješelow šwěta. Woni šo podawaju
šwojim žadoščam a wopruja w šlužbje tych žadoščow
mozy šwojeho cźela a šwojeje dušče. Alle pšchindu woni
ł wěcźnemu šbožu? Ně!

Šhto pšchinješu woni šobu do štaroby? šhto wob-
šedža woni, hdyž pšchi kromje rowa steja? Šwjadnjene
cźelo a jenu pšches žadoščje šahubjemu dušču. A kažte štu

te myšle, ł kotrymiž woni šmjerezi napschecziwo hladaju?
„Běda nam, šo ł nami ł kónzei dže, šo dyrbimy wotšal
cžahnycź wot teje šemje!“ A špominaju woni nětko, šo
dyrbja po šmjerezi pšched Boži šudny stol štupicź a tam
rachnowanje cžinicź wot mozow šwojeho cźela a mozow
šwojeje dušče, kotrež běchu jim podate ł wužitnemu na-
ložanju a kotrež štu buchtowali w hrěšchnej šlužbje —
šawěrnje, šatrašchne šadwělowanje dyrbi na nich padnycź.

Woni štu w šwojim žiwjenju šnano wješela zyleho
šwěta dobyli. Šhto je jim to pomhało? Niczo a šašo
niczo! a lěpje by jim bylo, šo bychu šo nihdy njenarodžili.

Dale štu društ, kotřiž žiwjenje wjele šhutnišcho wob-
hladaja. Zich prózowanie na to dže: telko kaž jenož móžno
šwětnych kubłow nahromadzić; a temu prózowanju
wopruja woni šwój cžaš a šwoje mozy. Šjenješy ša-
šlužicź a šašo pjenješy šašlužicź, to je jich štarošcź wot
ranja hač do wječžora; a pšchezo štu woni na to šmyšleni
šwój dom ł kubłami tak wobohaczić, šo móža prajicź kaž
tamny muž w šczenju: „Luba dušča, nětko mašch wjele
kubła nahromadženeho na wjele lět; měj nětko wotpocźink;
ješ a pij, a budź dobreje myšle.“

Šene pak šabudža tež woni hušto pšchi wšchěm dželanju
a škutkowanju wo jemške kubło, mjenujzy tu štarošcź ša
šwoju dušču; a czim bohatišchi teho dla jich dom na
šchazach teho šwěta šo šcžini, czim bóle wolkhudnje jich dušča
na šchazach, kiž wěcźnje traja.

A kažte je jich kónz? — Šdyž štu došč nahromadžili
a wěrja, šo móža nětko šměrnje pšchichodnemu cžašej na-

pšhecziwo hladacz a dobreje myšle bycz, pšchindže Anješowe wołanje na nich: „Rosťaz twojemu domej, pšchetož ty dyrbišch wumrjecz.“ A hdyž šu nětko schazy zlyeho šwěta šebi nahromadźili a dobyli, njejšu pať šo starali ša šwoju dušchu, šchto jim pomha? niczo a šašo niczo! Pšchetož tež najbohatschi kral steji pšched Božim šudnym stolom, runje tať khudy a nahi kaž tón najkhudšchi prošchet w jeho kralestwje, a bėda jemu, hdyž starošcz a prózowanie „wjele czejšcz a mozy teje semje dobywacz“ je jemu wyschšche stejalo dnyžli šbožo jeho dušche, hdyž je wón pšchi wšchem jeho škutkowanju a czińjenju na njej šchodowať. Bėda jemu; lėpje by jemu bylo, šo by šo nihdy njenarodzil.

Runje tať maľo pať može cžlowjekejš pomhacz, hdyž wón wo mudrošč a wuczenošcz teho šwěta šo prózuje a škomdži, ša šwoju dušchu šo staracz. Tajki je na šmjertnym lůžu wbohi muž, kotremuž wšchitko jeho wjedženje njemóže bojšocz pšched wėcznoščzi a jejnymi štróželemi wšacz, kiž potom na njeho pšchindu.

Šaj podarmo je prózowanie wšchěch cžlowjekow, kiž jenož we wėzach teho šwěta šbožo a mēr a derjehicze phtaju; a to njeje jenož podarmo, ale šamo šchódne. Wone pšchinješe jim štaženje ša czaš a wėcznoščz.

Šchto može cžlowjek t wumóženju šwojeje dušche dacz?“ praji našch wumóžnik. Tež na to prašchenje dyrbinu šašo wotmolwicz: „Niczo a šašo niczo.“ Pšenješy a kublo a czejšcz a widženje a móž — kaž wjeležkuliz je cžlowjek wo tych wėzow tu na šemi — wone njemóža jeho dušchu wumóž wot wėczneje šmjercze. Wón dyrbi wšchitko tole šawoštajicz pšchi kromje rowa, a niczo njewoštanje jemu dnyžli jeho pšches hrěchi šahubjena dušcha, š kotrejž dyrbi wón pšched Boži šudny thrón štipicz a šwój roššud dostacz.

Wě šo: myšl cžlowškejš wutrobny je šla wot mlodoščze, a teho dla njemóže nětko žadyň š naš prašicz, šo njeje hišchcze na šwojej dušchi šchodowať, a žadyň wot naš njemóže t wumóženju šwojeje dušche něšchto dacz. Ale džakowano Bohu: jedyn je, kiž može te dušche wšchěch cžlowjekow wumóž, mjenujzy Ješus Chryštuš, kiž je wot njebješ dele pšchichoľ a pšches šwoju šwjatu drohu krej wėczne wumóženje ša naš wuškutkowať. Na tym wumóženju maja džel wšchitzy, kiž w twjerdej wěrje do teho šbóžnika steja a kotřiz wšchědnje t njemu šo modla wo móž ša nowe šwjate žiwjenje, w kotrymž woni šo njeprózujaj, tón šwět dobywacz ale šo wobohaczicz na schazach, kiž wėcznje traja.

Dušcha, šchto šo prózujesch w tych šwětnych wėzach tudy; Wėcznych kublow šabudžech, lubujesch te hrošne brudy. Phtaj Anješa Ješusa, wšchitko druhe njepomha.

Šandka-Šrjebjanški.

Šašne wokno.

3. Šandželow hospodowacz.

(Šofracžowanie.)

Madlenka njemjedžišche, šchto ma na to wotmolwicz. Šohiliwšchi wócžzy potaji wona šwoje šylly, dokelž bėšche kruta holczka. Šan pať šarězawšchi mėjšche: „Šo chzetaj drje macžeri wšcho powjedacz, tola toleť njechataj radšcho wšacz, šo je to tež pšchewulki pjenješ ša njeju.“

„Mó, wój šlėpcžkaj, dha wamaj tónle toleť t hodam dam!“ wotmolwi wuj Šetr; jemu bėšche šo wošebje špodobaľo, šo šebi tónle pjenješ tať wyšoko wažejšchaj.

Mješ tym šo durje wotewrichu, a wotrocžl pšchinješe t holzomaj napjecžene kolaczki. Dobra wón roššerja šo po štwje a Šanowej a Madlenzynej wócžzy šo šybolachu.

„Wuphtajtaj šebi jenož najwjetšchi, tón je ša waju!“ na-
pomina wuj.

Tola to wonaj njecžinjeschaj, dokelž mėjšchaj tajke wajšnje-
ša nahrabne a njepėšne. Njemjedžo, šchto, pošmėškotaschaj šo na
rjane brune pjecžwo, t kotrehož rošynki kulachu, pať na wuja.
Temu šo špodobašche, šo džěščzi hnydom ša najwjetšchim kolaczkom
njehrabašchaj, kaž bėšche wón šebi to myšliť.

Šlóncznje wón žyľu wėž šlónczzi. Wón šbėhny najwjetšchi,
hišchcze cžoply kolaczł t blida a šwětky toleť na njón položiwšchi
póšla wón džěščzi domoj.

Š wješkolymaj mješwoczomaj a „Šaplacz Bóh!“ prajiwšchi,
wopuščezjšchaj Šetra.

Duzy po puczju pať šo Madlenzy hižo šaštyša, šebi po-
myšliwšchi, šo dyrbi wot doma precz a na burške kublo, — to
šdajšche šo jej pšches mēru czežto. Šchto dyrbješche potom wšcho
doma wobštaracz, hdyž je macz na džěle! a t temu džěle na
wulkim burštim kuble! može wona tež to wšcho dokonjeć? — Wona
šdychny — a Šan na šwoju šotšiczku pohladawšchi šarjekny:
„Wēm, šchto šebi myšlišch! tola hlej, wot tam deleka možemoj
štajnje macžerne jašne wokno wohladacz, a wona horka šlyšchi,
hdyž šwjatof šašwonja, a wšcho druhe je bješ stracha, tať praji
macz!“

Madlenka pohlada se špodžitwanjom na bratra tutych mudrych,
rošomnych šlowow dla; wona bėšche na myšle trochu pomalka a
dyrbješche šebi tajke šlowa najprjedy trochu rošklajcz! Teho dla
wona t wopředka njewotmolwi, ale pošhili troščku hłowu.

Doma wupowjedajšchaj macžeri wšcho, šchtož bėšche šo podaľo,
pošajajšchaj šwětky toleť a pošbėhnyšchaj wulki kolaczł, šo Šašchorť
t wobemaj rukomaj ša nim šo nacžahowašche, a powjedajšchaj, šo
chze wuj po jutrach tež Madlenku na kublo mėcz!

Šana bėšche šo teho dla t wopředka nimale naštróžila, dokelž
bėšche Madlenka ša nju živy trošcht a woprawdžita podšjera, a tež
šebi macz pomyšli, hacž drje tež Madlenka wšch džěle delka na
kuble dokonja, a hacž jej šnano powětr a duch, kotrejž tam po-
domje wėjetej, njejeschkodžitej na cžele a dušchi.

Šan na macžeri phtny, šo šo jej tajke porucženje njepodoba.
Wón pať bėšche džemša wšchón wješkolj hodow dla a dokelž bėšche
tam delka pola wuja wšcho nimo mēry derje wotbėžalo, tež chzyšche
wón lubjerad šotšiczku šobu wšacz. Teho dla wša wón Madlenku
ša ruku a macžeri do mješwoczja pohladawšchi rjekny wón:
„Macžerka, wšchako wėščze, tam deleka wohladamoj wšchědnje
wašche jašne woknjeshcho, a wy wušlyšchicze, hdyž tam deleka na
žyrłwi šwjatof šašwoni, a wšcho druhe nima žaneho štracha!“

Macz drje t temu t hłowu pošwony, tola mėjšche: „Wšche-
myšlicz šebi tu wėž tola hišchcze dyrbi!“

Potom mėjšche šo wobradženje pola stareje Šaňže, a to
bėšche jara rjenje! Wona mėjšche rjany hodowny šchtonik
t džepacz šwēcžkami, cžerwjonymi, bėlymi a šelenymi. Tón pšche-
nješe wona se šwojeje štwy do Šanineje a jón tam na blido
štajiwšchi položi wona pod njón najprjedy ša Madlenku knižki,
cžorne šwajane se šlotym řěškom, to bėšche nowy šakoň t psalmami,
potom ša Šana módre woľmjane rukajzy a ša Šašchorťka cžoply
cžapku na wušchi, dokelž bėšchaj jemu wušchi štajnje cžerwjenej a
módrej wot šmy, a potom hišchcze ša kóžde džěčžo pakčžil
popraňzow.

Hdyž stara Šaňža se šchtomikom do štwy pšchindže, wostachu
džěčzi t wopředka cžicho a prosto stejo, — ale na dobo šašpewachu:

„Ša t njebješ dele pšchindu t wam!“

šo šo starej Šaňži, wšchaj hutej a šwješelenej, šylly jenož tať
kulachu po šawoščezonym mješwoczju, dokelž ju někať pšchewša, šo
je tu šastupila jako jandžel Boži wot maleje Marški pošklany, —
a potom powjedajšche Šani, šo je jej na šhribjetu pšchebėžalo, jako
by šmjercz po nju pšchischla.

Hdyž bėchu šo šwēcžki wušwēcžile, šyžechu šo wšchitzy ša
blido. Na blidže stejšche wulka šchla t mlózy rajšom. Tón
bėchu šebi hromadže nawarili. Stara Šaňža bėšche rajš a butru
dala, Šana pať mlóto a zokor. Šašchorťkej šlodžesche, šo nje-
šnajesche ani žaneje mēry. Štajnje šcžeje šchllu škradžu bliže
t šebi, šo by lėpje do zokoro došahnyť, dokelž bėšche na šrijedža
teho runje najwjazy.

Šody rano džěchu wšchitzy kemšchi, a tu šta šo jim hišchcze
wulke pšchěšlapnjenje. Na Maršžynym rowczku stejšche nowy,
rjenje bělo wobarbjeny šchžizł a na nim bėchu šlowa napišane.
„Maľa Marška“. Š jašnymy pišmifami tu stejšche napišane:

Sa zyrkwinskej murju pak stejese dariczelka a wježelische so, so bēchu wschitzy tak pschepłapnieni, a skōncznie rjekny Hana ruzny stynnywschi, so dyrbiel Wōh teho, kotryž je to wobradzil, hacž do wēcznosće požohnowacž. A hdyž tež wjchē tsi džēczi ruzny stynnychu, a Kaschport tež do jady pohladacž džēiche, dofelž chyzische bebi tež kschizil wot jady wobhladacž. — Dha stynny tež stara Hana sa zyrkwinskej murju ruzny. — A skōncznie, hdyž bēchu wschitzy druhy do zyrkwije sechli, dha dōndže tež wona nuts a wosta zyle jady pod byrglemi beždo, hdyž ju nichtō spōsnacž njemōžesche, dofelž bēiche tam cžma.

Mōznie saklincža spew: „Sa i njebeš dele pschiindu t wam!“ a wona dyrbjesche woczi saūdželicž, tak njeswuczene jej wscho bēiche. Wschako njebeš wona tak dolho wjazny do zyrkwije pschischla!

Tak minychu so hody. Dny jašo pschibērachu a bōrsy bēchu jutry psched durjemi. San spominasche husto na dželenje. Njedzeliu Palmarum mējesche hižo dele na wujowe kublo pschiincž. Krōtko prjedy, hacž wōn dele džēiche, da wuj hišcže prajicž, so njech hišcže hacž do tjezeho swjateho dnja wocžatnje.

San so sadowasche, so mōže rjany jutrowny cžak hišcže doma wostacž. Džēczi khodzachu husto do kerkow a nasbērachu pod starym lisčom prēnje jelene berlizyne abo wumariny stwjelcžka a nawijachu i nich rjane wonjaze wēncžki. Te wišachu potom zyle lēto na seženje, a hdyž chyzische deschēzil pschiincž, rosschērjachu stajnje i nowa woschewjazny wōn.

To sta so tež lētkā. Skōncznie sešhadža pak tola pošledni džēi a nathili so pošledni wjecžor. Sady w klēwczku mējachu bēlu kofu i dolhimaj rohomaj. S tej bēiche San stajnje jara derje mēnil. Wot tej mējesche so tež džēlicž! San pomajta ju hišcže ras sa brodu a pomyšli bebi srudnje, shtō budže jej nētko stajnje trawu a džēczel domoj nošycž, a hacž so jej trach tež saštyfacž njebudže, hdyž jeho wjazny njebudže wobhladacž? Tola, pomyšli bebi San, hdyž nasche jašne wokno wuhladam, dha chzu so tež na naschu lubu hipku dopomnicž.

Macž bēiche jemu brēmjeschto nawjasala, dwē rubjanej kochli a šurowe kholowy a dwoje nohajzy a i wjetcha bēiche bibliju a spēwaške položila. W lēcže wschak mōžesche bošy khodzicž a nohajzy sa šmu khowacž.

Skōncznie poda so na cžēžki pucž do žiwjenja. Hižo padachu wjecžorne šmērki; wōn bēiche so stajnje hišcže sa nēčim prachecž mēl; tola nētko honjesche macž, so njetrjebal wuj hnydom prēni džēi šwaricž. Druhi džēi jutrow krysjesche hišcže i pošlednjemi pruhami šwojeho woblicža semju a naletnē cžucža wējachu psches pschedwjecžorny powētr. Nētko pak bēiche cžak. San džēiche se šwojim brēmjeschkom pomaku po hōrzy dele. Hana, Madlenta a Kaschport stejachu na prjony a hladachu sa nim. Hana wrēczi so šdychnywschi do kēže. Madlenta bēiche so khrōble mēla a njebēiche saplakala, so njeby Sanowi wutrobu wobcēžila. Nētko sawola hišcže wōšje sa nim, dofelž bēiche hižo daloko: „Hdyž sa tobu pschiindu, chzu tebi nēschto šobu pschinjesč“, so wē, šama hišcže njewjedžesche, shtō? Tola nēschto t trošchtej dyrbjesche tola hišcže sa nim sawolacž. Hacž bē San to šlyšchal a šrošmil, bē njewēste, — wōn so njewohlada, tola mōžno, so bē to tež teho dla, dofelž bēiche jemu cžēžko na wutrobje.

(Potracžowanje.)

Šesuf jako pschilad sa šnutsšowne mišionstwo.

(Potracžowanje a skōncženje.)

3.

A Šesuf schedschi won, wuhlada wulki lud a jemu bēiche žel teho šameho, a sahoji jich khorych. Šladajcže na njeho, na teho mišchtra lubošcže, hdyžkuliz so wōn pokaze, je wōn tōn šamy w šmilnošcži šwojeje wutroby, tōn šamy w pomhanju šwojeje šylneje ruki. Shtō mōhl tu wschelatoru nusu wopišacž, kotraž so šnješowemu wōczku pokaze, jako wōn wuūdže a wulki lud wuhlada. Ane wjetšcha je jeho džiwna pomoz. Njeje wōn šam wo šwojej džiwnej pomozny šwēdēzil, jako wōn t wucžomnikam šana teho kschēzenika rjekny: Šowjescže šanej jašo, shtōž widžicže a šlyšcizcže; šlepi widža a khromi khodža, wužadni budža wucžicženi a hluchi šlyšcha, morwi štawaža a khudym so ewangelion prēduje? Wē so, šwontkowne wuhojenje wōn poščicža, ale hdyž wōn šwontkownje hoji, wōn hlubje pschima. Kaž wōn pola wschitkich we hlubšej dušchi tu šamu hrēschnu nusu widži, tak chze wōn tež

wschitkim se šwontkownym wuhojenjom šnutsšowne pschinjesč, šebje šameho a šwoju hnadu. Pschetož žane wumōženje njeje sa khory lud khiba Šesuf šam!

Tak dyrbi a chze škutfowanje kschēcžijanskeje šmilnošcže po nim cžinicž, w jeho mozy khorošcže hojicž. Šaj psched naschimaž wocžomaj je tež džēnša hišcže tajta žalostna nusa. Šow nusa mlodošcže, cželne a duchowne štrachoty, kotrež jej hroža, tam hromadžuje kschēcžijanska lubošcž tych, kiž šu w štrasche, w žlobitach a malo džēcžazych šchulach, w towarštwach mlodženzow a mlodych holzow, w hospodach t domišnje a holcžazych hospodach a šabludženym ruku poščicža w špomožerškich domach a Madleninych ašylach a štatofach sa žony bjes domišny. A shtō wone jim pschēcziwo jich nufam t wukhowanju a wumōženju poščicža, je we hlubšej myšli to jene: ewangelijon wo hnadže Božej a w ewangeliju teho šbōžnika tych hrēschnikow šameho. Tu je najch žyly luby lud. Še wōn hišcže tajti pobožny, kajtiž je byl? Šajke mozy njewēry knježa w jeho šrijedšisnje? Šajke žolny njepōcžiwosče žolnja so psches njōn? Duž wuškwa kschēcžijanska lubošcž njepōcžiwje dobre šymjo Božeho šłowa po nowych pucžach, po nowym waschnju, rosschērja dobre špišy a wobrašy mjes lud. Wona natwari šahacženja pschēcziwo pschibjerazej njepōcžiwosčiji a poščicža tym psches wopištwu šwajšany wukhowazu ruku. Tym i jaštwu pušcženym runa starošcžiwje pucž t cžestnemu powolanju. Tych psches morjo cžehnjazyh i luda pschewodža i Božim šłowom a se jaštarazym škutfom. Wona so sa to stara, so by hladaza ruka šlužazeje tež najšhudschim khorym we wošadže njepobrachowala, wona stara so sa bēdnych a na padawu khorošcž cžerpjaznyh. Ane kažkuliz a hdyžkuliz wona pomha a hoji, chze wona pschēzo hlubje pschimacž. Dušche chze dobycž a t temu šnješej domjescž, so by jich wot hrēschneje shtody wuhojil a i nowej šnutsšownej mozu napjelnil. Wona wē, wona wušnaje, wona po tym cžini: Njeje tež sa nusu nascheho luda w žanyh druhim ta šbōžnosč, hacž jeno w nim, w tym wyško kšwalenym šbōžniku.

Shtō šobu jaštupi mjes tych, kiž šwjatu šlužbu šmilneje lubošcže jaštaraja; cžēmnošcž w naschich dnjach wulku mōž dobywa; duž dyrbi tež šnješowa wošada, kiž je šwētlo šwēta po šnješowej woli, noweje mozy bebi nadobhwacž. Shtōž je šnješowy, tōn wuūdž a wobhlada wulki lud w jeho wulkej nušy; tōn daj bebi wot teho mišchtra prawu šmilnošcž wobradžicž a potom pomhaj wōn po šwojim džēle khorošcže w naschim kschēcžijanskim ludu wuhojicž. Džijmy sa Šesufom w tej šbōžnej šlužbje.

Krōtke, ale mōzne prēdowanje.

Jako tōn wucžomnik, kotrehož tōn šnješ lubowasche — cžitarjo jeho derje šnaja, teho wucžomnika lubošcže, šana — jako tōn, kiž bēiche pošledni i japošchtołow hišcže živy, nimale što lēt štary wošadu w Ephešus wodžesche, da so wōn na pošledku, jako wōn wjazny khodzicž njemōžesche, do wošadžinyh šhromadžisnow nošycž. A dofelž bēiche pschēšlaby dolho rēcžecž, by wōn kōždy kōcž mjes šhromadženyh te šłowa sawolal: „Džēcžatka, lubujcže so mjes šobu!“ A jako bu skōncznie prachany, cžeho dla wōn pschēzo to jene wospjetuje, wotmolwi japošchtoł, kiž bēiche pschi wutrobje šwojeho šnješa ležal a kłapanje jeho lubošcže polneje wutroby šacžul kaž žadny druhi: „Dofelž je to šnješowa pschitašnja; a hdyž so wona dopjelni, je došč.“

Kak husto je so cžēcže dostojny japošchtoł hižo na nasche klētki nošycž dal — w knihach i najmješcha, kotrychž myšl sa wschitke cžakny wostanje: Džēcžatka, lubujcže so mjes šobu! A kajke by jeho wotmolwojenje bylo, hdy by so jedyn tych cžitarjow jeho woprašecž chžyl: „Cžeho dla pschēzo to šame?“

Dofelž je so tak wjele wo lubošcži spēwalo, kšwalilo a prēdowalo, a dofelž je tola lubošcž, kotruž mam w myšli, prawu lubošcž t Bohu a t bližšchemu nēschto tajke žadne mjes nami.

Shtō i teho nawuknješch?

Hdyž dyrbja ludžo wēricž, so je tebi kšutnošcž i twojim kschēcžijansštwom, potom cžit tež šam kšutnošcž i twojim kschēcžijansštwom; a dale: „Njehladaž do dalokosče; shtōž tebi bliško leži, dyrbišch ty cžinicž.“

Lubošč, ja so poddam,
Chzu twōj wostacž wobštajnje.“

Wschelate i bliska a i daloka.

— Szwjeden sa swonkowne misionstwo njebudze pschichodnu njedzeli, 26. junija w Kotezach, dokelz je ton samy dzen wulki szwjeden mladzenzowych towarstwom w szubodnejszosporczanstej wošadze. Won so posdzischo szwjeczi a dzen so w prawym czašu wošjewi.

— Sdyž budze so 29. junija sakladny kamjen sa Schwaczanski Boži dom položic, je netko tež zyrkwinska wyschnoscz pschikafala, so ma so we wschittich wošadach Saksteje powschittkowna zyrkwina kollekt a podpjeranju teho twara hromadzic. Sawescze wulkeho pschipošnacza je hōdne, kajke wopory so hižo stawy noweje Schwaczanskeje wošady sa dopjelnjenje szwojeho wutrobneho a nusneho žadanje pschijnjekli. Te wopory pa so tola psches mēru wulke, hacz so bychu je woni šami njescz mōhli. Sdyž so druhdy kollekt hromadzic sa nowotwary tajkich zyrkwijow, hdzež njemjachu ludzo ani hodzinu do dotalneje zyrkwije, ma kollekt sa Schwaczizy czim wjetšche prawo, hdzež maja ludzo se wschelafich wšow wošebje w šymskim czašu na wsche dwē hodzin ke mšchi khodzic. Wošebje pa tež dokelz budze Schwaczanska nowa šerbika wošada, šmēdža tež Schwaczjenje se Šerbow czim mōznischiu podpjeru woczakowacz. Wy teho dla dženša hižo našche šerbike wošady na tu kollektu sa Schwaczanski Boži dom pokajamy, kotraž budze so 10. julija, 5. njedzeli po šwjatej Trojizy hromadzic. Woprujczje bohaty dar sa našchu nowu wošadu! To budze Bohu spodobny wopor.

— Nowy dokhodny sakon sa ewangelskich duchownych w Sakste je po šwojim pschijeczu psches šejm netko wuschol. W nim je netko najnišcha mšda sa duchowneho na 2400 hriwnow postajena. To je sawescze šdobne, ale tež nusne, se netko duchowni našchemu czašej pschimerjene dokhody doštanu a so dale šady druhich šastojnikow, kiž so študowali kaž woni, tak daloko wrōczō wostacz njetrebaja. Derje je tež, so so khudym wošadam, kotrež te pschilohi šame placicz njemōža, podpjera se štatneje pokladnižy podala.

— Sakski kral Albert je so šandženy tydžen se šwojeho hrodu Sibyllenort w Schlesynstej, hdzež bēšche po napinaznych dnjach wulkeho jubileja nēšcho njedzel k woczerstwjenju pschewywal, so do Draždzan wrōczil.

— Čhinejski khēzor je našchemu khēzorej k wobkruczenju šwojeho pscheczelneho smyšljenja rjad špožecil. Duž je nadžija, so je w Čhinejskejši šašo mērnishe smyšljenje pschecziwo našchemu ludej a so nadžijomnje w krajnje wot Čhinejskeje nēmškemu khēzorstwu pschenajatej k krejpscheleczu wjazy njedōndže.

— Khēzor a khēzorka budžetaj 16 dnjow na šwoje pučzowanje do Palāstiny k pošwjeczenju noweje ewangelskeje zyrkwije nałozic a 90 wošobow budze jeju pschewodžec. Sultan, pod kotrehož knjejštom Palāstina šteji, cziwi wulke pschihoty, so by jeju na wulzy počeseczōwoze waschnje powital.

— Šrudny wobras pokajaja khēzorstwowe wōlby na khēzorstwowy šejm, kotrež so po zylim nēmškim khēzorstwje 16. junija mēle. Pomērnje najwjetšchi dobyt k je powrōczaza šozialdemokratška štrona cziwila. Wona ma hižo w prēnej wōlbje 35 wokrejšow dobytch a w nēhdže 80 wokrejšach do wufalansteje wōlbje pschidže. Duž so netko tola prascha, hacz je wyschnoscz i tym prawy pučz nastupila, so je w šwojim czašu sakon pschecziwo šozialdemokratam šbēhnyla a jim telko mozy wostajila, mōža šwoje powrōczaze podrywaze dželo w ludu hjes molenja dokonjec. Štary khēzorstwowy kanzler Bismark do prēdka wjedžesche, so i tymi ludžimi i dobrim so ničō njedozpije. So je wōn prawo mēl, hdž bēšche pschecziwo šbēhnenju tamneho nusneho šakonja, nam lētusche wōlby dokladnje dopokajaja. — W pruskim šerbškim wokrejšu je so hrabja Arnim Wēzafatowski i nowa wušwolil a we Budyšto-Kamjenškim reformar Grāfa. Sdyž my wošebje na wōlbu pola naš dziwamy, šmy i wulkej šrudobu cžitali, so je so tež w našchich Šerbach wjetšcha liczba šozialdemokratškich hlošow pokajala a so so tajke hlošy so wopravdže tu wot Šerbow wotedale. So mamy tež mjes našchim ludom tajkich, kotriž mōža šozialdemokratej šwōj hloš dacz, my šrosymicž njemōžemy. Pschetōž šchtōž sa šozialdemokratu hlošuje, njeshjemi i tym jenož, kaž šebi to tōn abo druh i w šwojim njerosumje myšli, so je i tymi abo druhimi štatnymi wobštejnosczemi njespošojny, ale wōn pschistupi i tym k štronje, kotraž w hjesbōžnej njewērie Boha šazpēwa a šchesczijanstwo i nohomaj podteptuje, kotraž chze našchich lubowaných knježerjow wot štrōna štronicž. A to šamože štaw šerbškeho luda, kotryž ma dobru šhwalbu bohobojosče a kralošwērnosče psched šwētōm!? Duž lubi cžitarjo, hdž wy tajkich

šabludženych mjes nami šnajecze, powuczeze jich a dowjedžeze jich šašo na prawy pučz, so njebj cžescz našcheho luda šchodowala.

— W Franzowškej je po nowowušwolnym šejmje ministerstwo wotstupilo, dokelz dowērienje noweje komory njemjēsche. Ničtō prawje njecha šarjadowanje noweho ministerstwa do rukow wšacz, dokelz to žane wješele njeje, w tajkim republikanskim štaczje ministerstwo wōdžicž.

Našche džeczi.

Žona bēšche so runje hišcheze nēšcho wo šwojich džeczoch šwojeho muža praschala, ale žaneho wotmolwenja njedostala. Wona cžujesche, so bēšche jejny muž w myšlach a jeho njemolesche. Wjelczō wona i nim dale džēsche. „Wēš ty“, wōn po šhwilzy šapocza, šcho so mi w tym wotomifnjenju najlēpsche na našchich džeczoch hycž šda? So wone naš k Bohu cžerja. Wone dawaju nam pschicziwu, so dyrbinu so na Boha wobrocicž. Wone naš wotšhad i Bohom žiwj šdžerza. Wone wucza naš i Bohom rēczecž. Wy njemōžemy hjes Boha i našchimi džeczimi hotowi hycž. Wone nam Boha lubeho knjesa do wschēdneho žiwjenja cžahnu a naš se wschēdneje cžišchczenžy žiwjenja k našchemu Bohu wjedu. Woni nam telko wješela naczinja, so dyrbinu so wschēdneje džakowacz. Wone nam telko štyšnosče cžinja, so šebi my druheje rady njewēmny, hacz k Bohu so wōlacž. Sdyž bywaju wjetšche, nam pschezo nowe prjōd kladža, šcho mamy wuradžecž a wopominacz. Tole šjednoczenje i Bohom je šlōncžny boš w žiwjenju i našchimi džeczimi. Wi so šda, so je to najwyschšche žohnowanje, kotrež dyrbja nam našche džeczi hycž.

Štrōna štaroby.

Tjo šchēdžiwzy šwjeczachu hromadže šwōj jubelški šwjedžen i powjedachu šwojim džeczom, ka so tajku štarobu dozpili. Tōn jedny, wuczeš, praji: „Ženje so njestarach, hdž wuidžich wuczeš, wo dołhoscz pučza; ženje njepošbēhnych so hordostnje psches hlowu mlodošče a ženje njepošbēžech ruzy k žohnowanju, hdž njebjch wopravdže žohnowal; teho dla šym tajku štarobu dozpil.“

Tōn druh, pschetupz, powjedasche: „Ženje nješym so k šchodže šwojeho bližšcheho wobohaczil, ženje njeje jeho poklecze so mnu lehnycž šchlo, a wot mojeho šamoženja dawach rad khudym, duž je mi Bōh tele lēta wobradžil.“

Tseczi, šudnik, džēsche: „Ženje ja darow njebrach, ženje na mojej myšli njewobštach; w najcžezšchim špytach so štajnje šam pschewinyč, teho dla je mje Bōh i tej štarobu požohnowal.“

Duž štipichu džeczi a džeczi džeczi k nim, wotofschachu jim ruzy a wobwēnzowachu jich hlowy i rōžemi a czi nannojo požohnowachu jich a džachu: „Kaž wascha mlodošcz, tak budž tež wascha štaroba. Wasche džeczi njech tež so, šchtož wy šče: na našche šchēdžiwne wlošy kčejaza rōžowa štrōna!“

Štaroba je rjana štrōna; ty ju tež jenicžy namakasch na pučzu šdžeržliwosče, prawdosče a mudrosče.

Lubi Šerbja! Budžeze Šerbja! Šerbški dom sa Waš! Duž škladujeze sa njōn po Wašchim šamoženju hnydom, burja a mēšchczenjo, wuczeni a njewuczeni, štari a mlodzi, mužyžy a žōnste, a šberajczje sa njōn pschi jubilejach, pschi šwašach a šchecziwach, pschi šwjedzenjach a šhadžowanjach; škladujeze a šberajczje! A Wy, kiž wotšafanja šcziwice, wotšafajczje na prēmim mēštnje sa Wašch „šerbški dom“ w Budyšchinje! Budžeze šwērn, wopravdžiczi Šerbja!

„Pomhaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch pschedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacz. Na šchtwōrcž lēta placzi wōn 40 up., jenotliwe cžišla so po 4 up. pschedawaju.